

Ἀκρόασις

5/9/96

ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Τρανὴ λεβέντισσα, ποῦ σὲ καλαίστρ' ἀτέλειωτη
 Αἰῶνες σ' ἔχει τᾶγριο τὸ θερὶδ πιασμένη,
 Καὶ νὰ σὲ πνίξῃ μὲς στὸ θεῖο πολεμάει τὸ αἶμα

[σου,

Μὰ σὺ ὀλονένα τὸ ἀποδιώχνεις φρενιασμένη,

Κρήτη! ποῦ τᾶμα τρομερὸ καὶ μέγα τόκμας,
 Παρὰ στῆ γῆ νὰ πέσῃ τὸ ἱερὸ κορμὶ σου,
 Σὰν τόσα ὀλόγουρά σου ἀφανισμένα θύματα,
 Φωτιὰ καὶ στάχτη νὰ γυρίσ' ἡ δύναμή σου,

Κι' ἀπὸ τῆ μαύρην ὥρα ποῦ τὸ μισοφάγγαρο
 Νάγγιξῃ κορροβούνη τόλμησε δικό σου,
 Κάθε σου χρόνος εἶνε καὶ στεφάνι ἀμάραντο
 Στὸ μέτωπο τᾶγέρωχο, τὸ ἥρωϊκό σου,

Κάθε σου μέρα, καὶ μιὰ δόξα ἀθάνατη,
 Ποῦ ἡ τριτοκακισμένη σου ζωὴ καὶ νιότη
 Σὰν οὐρανὸς κινάντησε μὲ ἀστέρια ἀμέτρητα
 Ποῦ λάμπουν μέσα στὰ βαθιὰ τῆς νύχτας σιότη,

Σὲ βλέπω πάλι κι' ὀλομόναχη σηκώνεσαι
 Καὶ μὲ πληγὰς ἀγιάτρευτες στὰ στήθη ἀκόμα,
 Χώνεις τὰ νύχια στὸ θερὶδ μὲ θεῖο λύσσαγμα,
 Ποῦ ὡς καὶ τᾶγιασμένο σου τραντάζει χῶμα!

Κᾶποτ' ἀπάνω στῆ φριχτὴ τῆς ἀγωνία σου,
 Κᾶποτ' ἀπάνω στῆν πικρὴν ἀπελπισία σου,
 Ρίχτες μιστὰ κατὰ τὰ ξένα τὰ θεόμακρα,
 Ρίχτες μιστὰ κατὰ τὰ δερφικὰ νησιά σου.

Τὰ ξένα,—λόγια σοῦ μνηοῦν κι' ἐγκώμια

[μάταια,

Καρδιότρυχες προηγορίες, φτωχὴ ἥρωϊδα!
 Γιατί ὅσο ἐκεῖνα κι' ἂν πονοῦν στὰ μύρια
 [τάθια σου,
 Ποιὸς ξένος θᾶθη ξένα νὰ σὲ πῆ πατρίδα!

Τὰ δέρφια σου,—ἄχ, ἐκεῖνων σὲ κρύα σάβανα
 Κ' ἡ λευτεριά, κ' ἡ δόξα, κ' ἡ ζωὴ τους μένει!
 Κᾶλλιο τοῦ ξένου ἢ πονεσιὰ στῆν τότῃ θλίψῃ

[σου,

Παρὰ ἡ ψυχὴ τῶν ἀδερφῶν σου ἡ ναρκωμένη!

Περὶλυπη σὲ λαχταρεῖ μιὰ μάνα ἀντίκρυ σου,
 Μάνα μὲ μύριες δόξες καὶ χρυσᾶ στεφάνια,
 Ποῦ σὲ πονεῖ βαθιὰ βαθιὰ καὶ κρυφοδέρνεται,
 Ποῦ ἡ δέησή της ἀνεβαίνει ὡς τὰ οὐράνια!

Μὰ τῆ λαμπρὴ της δύναμη, τὰ μεγαλεῖά της,
 Στῆν ἱστορίᾳ τᾶχει ἀπὸ καιρὸ θαμμένα!
 Κ' εἶνε μὲ δίχως κεραυνὸ βροντῆ τὰ λόγια της
 Οἱ εὐχὲς της, ἄστρα διαβατάρικα, χαμένα!

Φωνάζει ἡ μάνα πῶς πονεῖ σὰ βλέπῃ τὸ αἶμα

[σου,

Μὰ ἄλλο νὰ κάμῃ δὲν τολμάει μὴδ' ἔχει τρόπο!
 Εἶνε νὰ σκίζεται ἡ καρδιὰ στὰ τόσα βάσανα,
 Εἶνε νὰ βλέπῃς δυὸ νεκροὺς στὸν ἴδιον τόπο!

Νεκροὺς; Ποτέ, ὦ Κρήτη μου ἀκαταπάνετη,
 Νεκρὴ στὸν κόσμῳ αὐτὸν ποτέ; δὲ θεὰ πέσης!
 Εἶνε γραφτὸ σου, τὸ θερὶδ τὸ χριστιανόβιφο,
 Ἐσὺ μιὰ μέρα εἰ κ' εἶ νὰ τάλυσοδέσῃ.

Γραφτὸ σου ἔναι στὰ τέσσαρα νὰ δείχνῃς πέρατα,
 Μιὰν ἀντρεωσύνη μοναχὴ τὸ τί δὲν κάνει.
 Καὶ πῶς παιδί σου ἂν τῶριστῇ νὰ μείνῃ ἐλεύ-

[θερο,

Μὲς τοὺς αἰῶνες θεὰ ζῆ, κι' ἂν ἀποθάνῃ.

Κρήτη μου, τῶσελα κι' ἐγὼ, παλὴο σκλαβό-

[πουλο,

Μέσα στὰ σπλάχνα σου νὰ μῶ, νὰ θῶ τὰ μᾶ-

[για

Ποῦ τὸ τρομάζουν τὸ θερὶδ, καὶ νᾶρω θάνατο
 Κι' ἀπὸ ζωὴ γλυκύτερο σὲ μάχη σου ἄγια.

Ἄχ, μ' ἴδεται τὰ γαταεῖα σὲ τῶρρος ἀδοξοῦς,
 Κι' ἀντὶς στὸ χέρι μου σπαθί, κρατῶ μιὰ πένη.
 Φωτιὰ ἡ φαρμάκι, Κρήτη μου, σταλιὰ ἂν τῆς

[ἔμεινε,

Ἄπὸ τῆ στέλνω τοῦ τσιάννου ἀπὸ τατένα.

Ἀργύρης Ἐφταλιώτης